

Mirjam Oldenhave

FIXIT

Met tekeningen van Rick de Haas

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Tweede, herziene druk

ISBN 978 90 216 7791 0 / NUR 282

© tekst Mirjam Oldenhave 2018

© illustraties Rick de Haas 2018

Vormgeving: steef liefde

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2018

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

De oproep	9
Welkom!	13
Vaak en ver	18
Silvo	24
Zoek konijn!	30
Stilte!	36
Schoolkamp	42
Ziekenhuis	48
De huiswerkclub	56
De schuur	62
De bon	68
Stoere problemen	72
Opa Kees	76
Twieters	80
Laffer dan laf	86
Spreekbeurt	90
No problemo	94
Aailes	99
Het ringetje	104
Helden in de schaduw	108

Engel (bijnaam)

Goed in: Lief lachen

Speciale truc: Huilen op commando

Gevaarlijk: Als ze lief lacht

Het Brein (bijnaam)

Goed in: Denken

Speciale truc: Computers kraken

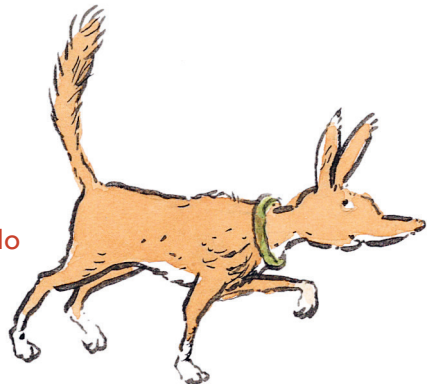
Gevaarlijk: Als het moet

Urk (eigen naam)

Goed in: Imiteren

Speciale truc: Dood op commando

Gevaarlijk: Niet echt

Storm (bijnaam)

Goed in: Levende lift

Speciale truc: Kan een brommer optillen, in de lucht gooien en weer opvangen

Gevaarlijk: Als hij boos is

Leila (eigen naam)

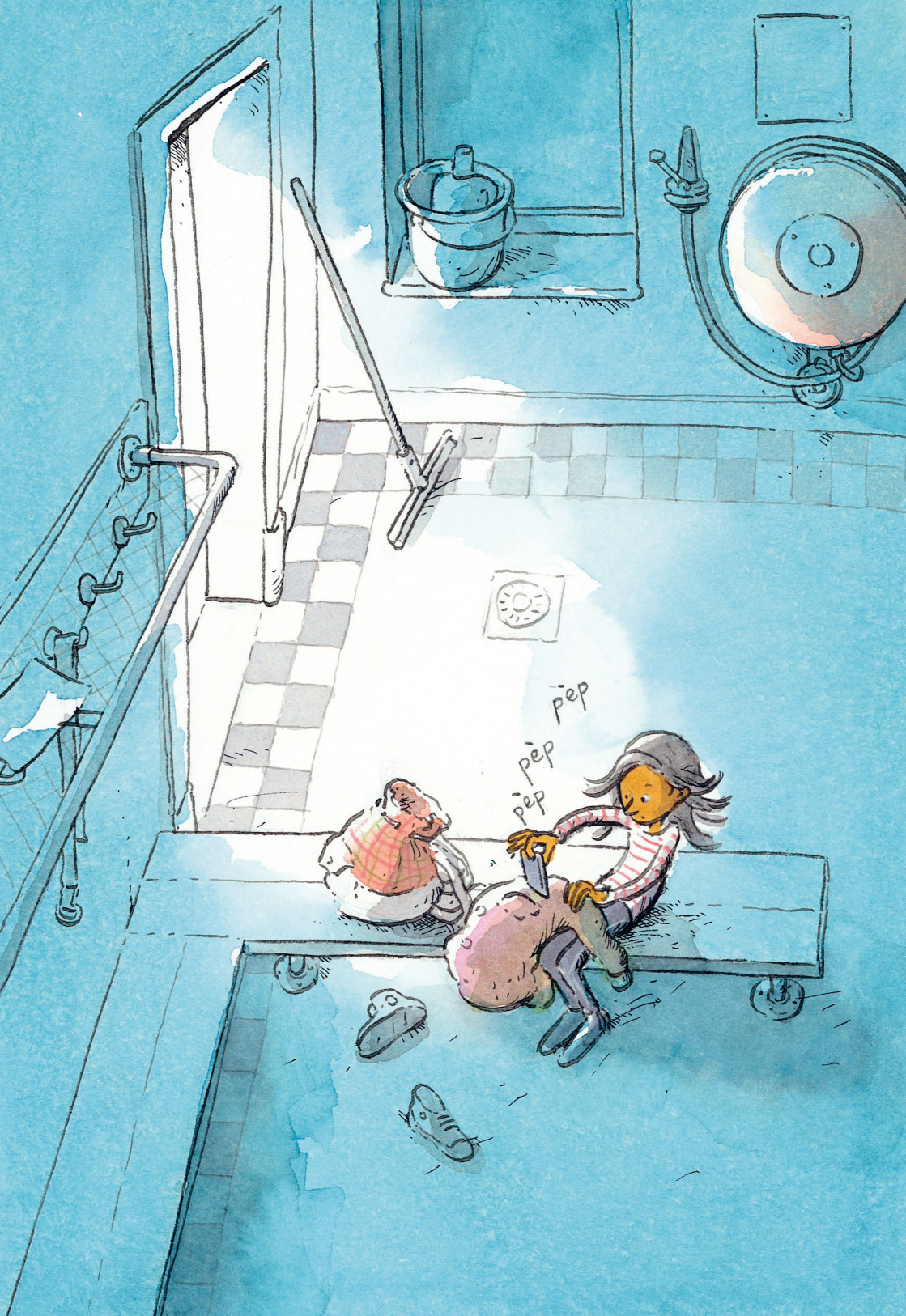
Bijnaam: Panter

Goed in: Klimmen, sluipen en springen

Speciale truc: Kan zich opvouwen (handig bij verstoppen)

Gevaarlijk: Nóg niet

De oproep

De kleedkamer van turnen was bijna leeg, alleen Leila was er nog. Ze kon heel goed turnen, maar met aankleden was ze nog langzamer dan een slak.

Toen ze haar jas wilde aantrekken, ging haar mobiel. *Pèp, pèp, pèp!*

Dat was gek, want ze had nog geen mobiel. En toch hoorde ze hem: *Pèp, pèp, pèp!*

Het kwam uit haar jas! Ze voelde in de zak... Ja, er zat een mobieltje in, hoe kon dat nou? Aarzelend nam ze op.

‘Hallo?’

‘Trek je jas aan en kom naar de speelgoedwinkel,’ zei een meisje.

‘Met wie spreek ik?’ vroeg Leila verbaasd.

‘Met Engel.’

Leila keek achter zich. ‘Ik weet echt niet hoe je in mijn jaszak komt,’ zei ze verlegen.

‘We wachten op je,’ zei Engel.

‘Ehm... dit is niet mijn mobiel, ik ben Leila!’

‘Voor ons niet, wij noemen je Panter. We hebben lang naar je gezocht, Panter. Het is tijd voor je eerste opdracht. Ga snel naar de speelgoedwinkel, daar wachten we op je.’ De verbinding werd verbroken.

‘Hallo?’ riep Leila. Ze keek naar de telefoon, kon ze het nummer terugbellen? ‘Ik snap er niks van,’ mompelde ze. Ze kon de mobiel hier maar beter laten liggen en gewoon naar huis gaan. Ja, dat was verstandig.

Verstandig...

Leila trok haar jas aan, stopte de mobiel in haar zak en liep de deur uit.

Op naar de speelgoedwinkel.

Ze fietste het Marktplein over, daar was de winkel. HOY-TOY stond er met grote letters boven de deur. Ze kon nog weggaan, gewoon naar huis en dan zouden haar ouders of haar broer het mobieltje wel naar de politie brengen. Maar dan zou ze dus nooit weten wat er aan de hand was...

Ze zette haar fiets op slot en liep langzaam naar binnen, het mobieltje hield ze in haar hand. Het was druk, ze had geen idee waar ze naartoe moest. Waar moest ze op letten? Er waren hier zo veel kinderen! Ze liep langs de poppen, de voetballen, de spelletjes, de autootjes, de knuffels...

Met een schok stond ze stil. Daar! Er stond een stoere jongen met een knuffel in zijn hand. Dat was nog niet zo gek, maar... het was een knuffel van een zwarte panter. De jongen knikte naar haar.

Leila liep naar hem toe. 'Hoi! Weet jij misschien...'

'Ssst!' deed hij meteen. Hij keek snel om zich heen. 'Ik ben Storm. Je bent laat,' fluisterde hij toen.

'Hoezo laat? Ik heb helemaal geen afspraak!' zei Leila.

Storm gaf geen antwoord. 'Het Brein staat bij de spelletjes.' En weg was hij.

Leila keek naar de kast waar de spelletjes stonden. In de hoek stond een jongen met zijn armen over elkaar naar haar te kijken. Hij stak één vinger op. Langzaam liep ze naar hem toe.

‘Ik ben het Brein,’ zei de jongen. ‘Jij komt in de plaats van Kat.’

Leila hapte naar adem, zó verbaasd was ze. ‘Wie zijn jullie? Met hoeveel? Hoe komen jullie aan mij? En wat moet ik met die mobiel?’

Het Brein zei niets.

‘Wie is Kat?’ ging Leila verder. ‘Waarom is ze er niet meer bij?’

Hij keek haar aan. Zijn ogen waren niet bruin, maar zwart. ‘Ze is er niet meer bij omdat ze te veel vragen stelde.’ En toen liep hij weg.

‘Dan niet.’ Boos liep Leila naar de uitgang. Bij de draaideur stond de stoere jongen met de knuffel. Naast hem stond een meisje, ze had rood haar en ontelbaar veel sproetjes.

‘Hai Panter,’ zei ze. ‘Ik ben Engel en dit is Storm.’

